

изсипваха въ гърлото ѝ вече. Всѣко приближаване назадъ къмъ изхода, би превърнало човѣка на рашето. Азъ направихъ както другитѣ: подхвърлихъ пушката си нагоре, скочихъ подиръ нея — и сѣкашъ криле ме подхвърлиха отвъдъ.

Още една прибѣжка въ нѣкаква градина и ето че се озовахме подъ височината. Тукъ имаше каменна плѣвня, отдѣлена отъ селскитѣ къщи само на нѣколко стѣпки. Едва дишащи отъ умора, ние спрѣхме притулени задъ нея. Ние, четирма души, веднага се настанихме задъ камънитѣ, които стърчаха въ тѣсното поле между бърдото и плѣвнята и открихме огънь. Ионко Вапцаровъ и Мицо влѣзоха въ плѣвнята, отвориха бойници и ни придружиха.

Бре, къде е Митрето! досѣти се единъ за липсалия другаръ. И никой не можеше да си припомни, дали Митъръ Ристевъ е билъ съ насъ презъ селото. Време ли бѣше да си припомнимъ такива дребни работи!

А слънцето преваляше къмъ западъ и лекъ вѣтръ подслаждаше барутния димъ съ прѣсния дѣхъ на околнитѣ гори. Върху единъ отъ склоноветѣ на отсрещнитѣ висоти се бѣха загнѣздили група войници и башибозуци. Отъ тамъ се командуваше обграждането ни, по турски обичай, чрезъ трѣба. По едно време групата се раздвижи въ разни страни, кой знае съ какво намѣрение. Сжщевременно лѣсна униформата на изправилъ се офицеръ, който размаха шапка и се повали.

— Отъ кога те чакахъ! — провикна се Радонъ, ударилъ тая първа жертва.

— Убихъ и азъ единъ! крѣсна сжщо тѣй Йонко изъ плѣвнята, сѣкашъ бѣше изтрѣбилъ цѣль полкъ.

А турцитѣ виеха като вълци отъ ожесточение. По-смѣлитѣ отъ тѣхъ бѣха на двајсетина стѣпки